

Съзрѣха тѣ бѣлия цвѣтъ на крема и почнаха да му се молятъ.

— Хубавецо нашъ, пусни ни да се скриемъ въ твоя цвѣтъ, дъждътъ съвсѣмъ ще ни измокри.

— Бѣлата пеперудка съ удоволствие ще пусна да се скрие, никой нѣма да я види, а другитѣ двѣ летете, дѣто искате, страхъ ме е да ви крия, — отговори кремътъ.

— Не, ако ти не пуснешъ и моитѣ дружки да се скриятъ, то и азъ за нищо на свѣта нѣма да остана самичка, — отговори бѣлата пеперудка.

И полетѣха пакъ и тритѣ пеперудки заедно. Тѣ едвамъ махаха мокритѣ си крилца.

А слънцето иззадъ облацитѣ чу разговора на пеперудкитѣ съ лалетата и крема. То обикна тѣхната нераздѣлна дружба, усмихна се и погледна надолу по ливадитѣ и полята. Лжчитѣ му блеснаха и потърсиха пеперудкитѣ. Намѣриха ги и имъ изсушиха крилцата. Пеперудкитѣ се оправиха и пакъ весело се подгониха отъ цвѣтъ на цвѣтъ.

Огнянчо

Пролѣтъ

Вишня бѣла разцвѣтѣла,
Като бѣли пеперуди.
Златка спрѣла подъ дървото —
Гледа, гледа и се чуди.

И пчелици и мушици
Въвъ цвѣтята забрѣмчели,
И се радватъ и се смѣятъ
Цвѣтицата снѣжно-бѣли.

Дора Габе-Пенева